

Az ember mint félig kész állat 2.

2021 augusztus 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amelyik társadalom eljut idáig, annak vége van.

A tudás és az értelem letéteményesei, illetve a demográfiai robbanás színterei (2. rész)

A globalizáció irdatlan dinamikára tett szert az utolsó évtizedekben, de el?története messzire nyúlik vissza. Két példát mondok:

»A nagyipar megteremtette a világpiacot. […] A korszakot […] a termelés folytonos felforgatása különbözteti meg. Minden szilárd, berozsdásodott viszony a nyomában járó tisztes képzetekkel és nézetekkel feloldódik. Minden, ami rendi és állandó: elpárolog« – olvashatjuk egy XIX. századi szövegben.

Egy másik szerz? nagyjából ugyanebben az id?ben ezt írta: »Most egy kis vidéki város és környéke még mindazzal, ami ? maga, ami az övé és amit tud, elzárkózhat: de ez nemsokára már nem így lesz, bele fog sodródni az általános forgalomba. Akkor majd annak, amit a legkisebbnek is tudnia kell, hogy a minden oldalú érintkezésnek eleget tehessen, sokszorta nagyobbnak kell lennie, mint most. Azok az államok, amelyek ezt a tudást el?ször szerzik meg, gazdagság, hatalom és pompa tekintetében élen járnak majd, és a többinek a létét még akár kérdésessé is tehetik.«

Mindkét szöveg a XIX. század közepér?l származik; az el?bbi Marx és Engels Kommunista kiáltványában olvasható; az utóbbi Adalbert Stifter Nyárutó cím? regényében. Az egyik szöveg forradalmi, a másik inkább konzervatív. De mindkét perspektívából az következik, hogy a modern globalizáció már abban az id?ben megkezd?dött, és az akkori tudatban olyan jöv? kezdetének t?nt, amelyr?l id?közben már tudjuk, hogy azóta is egyfolytában kezd?dik.”

Az els? részben már idézett Rüdiger Safranski sorai ezek a Mennyi globalizációt bír el az ember? cím? nagyszer? m?véb?l. Magyarul 2004-ben jelent meg ez a kötet, s alig telt el azóta tizenhét év, s mi itt állunk a globalizáció elviselhetetlen bilincsébe verve. S – ahogy az els? részben próbáltam felvázolni – ezt ma szabadságnak kell nevezni. Ugyanis az ember a legcsodálatosabb, leggyönyör?bb eszméb?l, ideológiából és ideából is szörny? elmebajt fog csinálni, ha elég ideje van rá – err?l szól Madách remeke, Az ember tragédiája is.

És az embernek a második világháború óta éppen elég id? és mindeddig felfoghatatlan jólét állt rendelkezésre ahhoz, hogy a szabadságból is karikatúrát és szörny? elmebajt fabrikáljon. Mindez a nyugati emberre igaz.

Az els? természetet pusztító, a második természetében pedig istent játszó nyugati emberre. Az önmagát, tartását, hitét, minden identitását, józan ítél?képességét, faj- és önfenntartó képességét, eszét és normalitását vesztett nyugati emberre. Ennek a nyugati embernek nem maradt semmi mása, csak valami homályos lelkiismeret-furdalása, amiért jólétét a harmadik világ, Afrika, Ázsia és Dél-Amerika gyarmatosításából, kizsákmányolásából és kifosztásából finanszírozta. (A Holland Kelet-indiai Társaság mint a világ els? multinacionális vállalata népirtásban is nagyot alkotott.) Ennek a homályos lelkiismeret-furdalásnak következménye az önsorsrontó migrációs politika, a „jóemberkedés”.

A másik, kevésbé „magasztos” ok pedig mindössze annyi, hogy a Nyugat liberális és baloldali politikai pártjai éppen a globalizáció és a jóléti társadalmak kialakulása miatt egyszer?en elveszítették hagyományos szavazóbázisukat, ugyanis az a bizonyos munkásosztály egyszer?en felemelkedett a középosztályba, és a normalitás és hagyomány emlékével a lelkében ma már jobbra szavaz. Miképpen jobbra szavaz a rozsdaövezetek lemaradt és leszakadó, reménytelenségbe süllyed? világa is, ugyanis ?k sem látják paradicsomnak és a szép új világ zálogának a szabad nemválasztás perspektíváját és az óvodai genderfluid oktatást. Mondhatjuk: ?k bizony nem élnek annyira jól, hogy végképp elmenjen az eszük.

Így aztán a Nyugat baloldali, liberális, „progresszív” politikai er?inek szavazóbázist kell importálniuk maguknak. Hitler annak idején azt mondta: a német népnek élettérre van szüksége, és ezt Kelet-Európa félvad pusztaságain fogja megtalálni. A „progresszívek” ma azt mondják: a nyugati fehér emberen kívül mindenkinek élettérre van szüksége, és ezt az életteret az egész világ az érdemtelen privilégiumokat birtokló nyugati fehér ember életterében fogja megtalálni. (A cinikus gazemberek pedig a bajszuk alatt mormolva hozzáteszik még: „És nem mellesleg így lesz nekünk szavazóbázisunk ismét.”)

A mai „progresszív” és „woke” világ elmeháborodott, küldetéstudatos, ön- és közveszélyes nemzet-, osztály- és

rasszárulói (hazaárulók már nem lehetnek, mert ezt a fogalmat réges-régen elfelejtették és szám?zték) hittel hiszik, hogy az emberiség mint olyan hamarosan feloldódik, összeolvad valami szupranacionális világállamban, a választások útján hatalomra jutó politikai pártok uralmát pedig felváltja valamiféle „civil” és „nem kormányzati” (NGO), alapítványi hatalomgyakorlás. (Hogy is mondja a Gyaloggalopp momentumos parasztja? „Azt hittem, anarchoszindikalista köztársaságban élünk, és minden héten más gyakorolja a végrehajtó hatalmat.” Na, ezek mind el?bújtak valahogyan Monty Python zseniális filmjeib?l, a normalitás világa pedig értetlenül és meredten bámul maga elé.)

A „felébredt”, „megvilágosodott” hív?ket pedig a háttérb?l irányítják az olyan cinikus moral insanityk, mint George Soros, Mark Zuckerberg, Jeff Bezos, Bill Gates, s ugyanezek irányítják a politika számukra hasznos idiótáit, az agyaglábakon dülöngél? Amerikai Egyesült Államokat kiválóan szimbolizáló Joe Bident?l a gazember Ruttén át egészen az olyan pitiáner zseb-Cipolláig, mint Gyurcsány. És ez a közeg nevezi ma önmagát a szabadság és a jöv? zálogának. És végtelen ostobaságában gondolkodás nélkül kiáltja ki magát a tudás és az értelem letéteményesének. Csakhogy a tudással is egyre több baj van.

„Nem kétséges: a technikai és tudományos kultúra rendszerint jó szolgálatokat tesz nekünk. De bajaink is vannak vele, ezért néha megkörnyékez bennünket a gyanú, nem volna-e jobb, ha kevesebbet tudnánk. Ez a gyanú olyan régi, mint maga a kultúra” – írja Safranski. S valóban: technikai és tudományos kultúránk ma leginkább arra jó, hogy elpusztítsuk vele az els?dleges természetet, hogy megnöveljük a Homo sapiens élettartamát, továbbá megmentsük az életét a nemrégiben még életképteleneknek is. Ami szép és nagyszer? dolog, s ebben nincs helye semmi cinizmusnak. Ugyanakkor gondoljunk csak bele: amikor én megszülettem 1963-ban, 3,5 milliárd ember élt a földön. Eltelt közel hatvan év, és ma lassan ostromoljuk a nyolcmilliárdot. Ez egészen elképeszt? növekedés – mondom még egyszer: párhuzamosan az els?dleges természet riasztó és egyre riasztóbb pusztításával. Ráadásul – és ideje err?l is nyíltan beszélni! – a demográfiai robbanás színtere Afrika és a Közel-Kelet, valamint Ázsia bizonyos részei és persze Dél-Amerika. Miközben a tudományos és technikai tudás, kultúra élenjáró társadalmai, a fejlett Nyugat (Európa és Észak-Amerika), a fehér ember képtelenné és alkalmatlanná vált a fajfenntartásra.

A harmadik világ analfabéta és félanalfabéta embertömegei kritikus méret? demográfiai robbanást produkálnak, és elözönlik a Nyugat „élettereit”. A cinikus moral insanity nyugati politika szószólói eközben tapsolnak, mondván, íme, most érkezik a hiányzó munkaer?. De mir?l is beszélünk valójában? Miféle hiányzó munkaer?, miközben más haladó szalonokban másról sincsen szó, mint arról, hogy a modernizáció, az automatizálás (a tudományos és technikai kultúra) leny?göz? és látványos fejl?dése, térnyerése folytán egyre többen veszítik el munkájukat, ugyanis feleslegessé válik az emberi munka? S csak a legképzettebbek tudnak a jöv?ben elhelyezkedni.

Akkor mivégre nekünk az afgán kecskepásztor, az iraki keszrasüt? meg a tunéziai tevehajcsár? Minek is tapsolnak a „woke”-ok valójában? A hagyományos társadalmak szétbarmolásának, megsz?nésének, a lázálmaikban létez? világtársadalom közeledtének.

Safranskihez fordulunk ismét: „Vegyünk egy olyan tragikus figurát, mint Oidipusz, akir?l nem lehet azt állítani, hogy sikerült volna jól kiderítenie magáról mindent. A szörny?ség nélkül, amely tudomására jutott, szerencsésebb élete lehetett volna. A tudni akarás a végzetévé vált. Egy harmadik példa Prométheusz, aki a görög mitológiában elhozza a tüzet az embereknek, és ezzel lehet?vé teszi számukra a kulturális felemelkedést. Kevésbé ismert a mítosz egy másik változata, amelyr?l Euripidész számol be. Eszerint az emberek félálomban és tétlenül gubbasztottak a barlangjaikban, mert ismerték haláluk óráját. Túl sokat tudtak. Ekkor eljött Prométheusz, és megajándékozta ?ket a feledéssel. Bár ezentúl is tudták, hogy meg fognak halni, de azt nem, hogy mikor. Azáltal, hogy Prométheusz elvette t?lük ezt a tudást, amely túl sokat kívánt t?lük, és amellyel nem lehetett együtt élni, megkönnyebbültek, és így újra feltámadt bennük a munkakedv, amelyet Prométheusz a t?z ajándékával még tovább ösztökélt.”

Csodálatos parabola!

S valójában hogyan is állunk ma a tudással? A technikai és tudományos tudásunk egyre leny?göz?bb, kérdés persze, vajon egészen biztosan a javunkra szolgál-e mindez. Humán tudásunk pedig lassan megsz?nik. S okkal sz?nik meg. Már Babits azon kesergett, hogy Európa elveszejti önmagát, mivel megszüntették a középiskolában a görög és a latin nyelv tanítását, vagyis – így Babits – elvágták a következ? nemzedéket a gyökereit?l. Mit szólna ma a poeta doctus?

Mondjuk ki ezt is: az én korosztályom diplomája mögötti tudás nagyjából a Babits korának gimnáziumi érettségije mögötti tudással volt egyenl?. Egy mai diploma mögötti tudás (a humán diszciplínákról beszélek!) talán a mi

érettségink mögötti tudással egyenl?. De mi lesz akkor újabb harminc év múlva? És lesz-e következ? harminc év?

Most éppen az a helyzet, hogy korunk törpe Prométheuszai (valójában magának a sátánnak küldöttei!) a káoszt és a biztos halál tudását teszik lábaink elé, és azt mondják: ez a szabadság. Büszkén és boldogan közlik velünk, hogy világunknak, hagyományainknak, értékrendünknek, a generációkon átível? kulturális szövedéknek, nyelvünknek, szavaink eredeti értelmének, h?seinknek, könyveinknek, szobrainknak egyszer s mindenkorra vége van, vagyis közlik velünk halálos ítéletünket, de mindjárt hozzáteszik, hogy ez jó, egy nagyszer?, ez csodálatos, mert itt lesz helyette a szupranacionális NGO-világ, aki megvilágosodik, tovább élhet zombiként, aki nem, az szükségképpen el fog pusztulni – de hát ezt ismerjük, hisz már Sztálin elvtárs is megmondta, hogy „ahol gyalulnak, ott hullik a forgács”.
Korunk haláltáncához tavaly született meg a legtökéletesebb zenem?, és hol máshol, mint Németországban… Ne felejtsék el soha, mert az a kis dalocska olyan, mint a római színben a pillanat, amikor Hippia megcsókolja a pestises halottat. Ez a dal tavaly karácsony el?tt született meg, és be is mutatták a német közszolgálati tévében. Kicsike német gyermekek azt énekelték adventkor, hogy „az én nagyanyám egy környezetszennyez? disznó”.

Amelyik társadalom eljut idáig, annak vége van. És egyáltalán nem is kár érte. A kérdés csupán az, kell-e nekünk követnünk ezeket az ?rülteket a biztos pusztulásba?

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt cikksorozatának els? része ide kattintva olvasható.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló